

[Ole Henriksen]

Sidst i bemærkningerne udtrykker forslagsstillerne ønsket om, at man kan få en fordomsfri debat om overskudsdeling, uden at det straks skal strandе på de velkendte problemstillinger. Det lyder jo meget godt, og det ønske kan SF også dele, men det forekommer ærlig talt lidt mere besynderligt, når man i selve lovtæksten starter med at blokere for den fordomsfri debat med en bestemmelse om, at en overskudsdelingsmodel ikke må indeholde bestemmelser om fondsdannelser. Så mener jeg, at det radikale venstre straks har blokeret for videre forhandlinger, og man har i hvert fald også blokeret for, at SF vil kunne deltage i gennemførelsen af forslaget.

Formuleringen kan jo undre så meget mere, som det radikale venstre mig bekendt allerede har haft disse tanker fremme ved tidligere lejligheder – jeg kan huske i december 1979, hvor det radikale venstre vist var blevet enig med socialdemokratiet om, at der rent faktisk skulle visse former for fondsdannelse ind i et overskudsdelingsforslag. Det kan den radikale ordfører så svare på, men jeg kan ikke forstå, at man har forladt disse tanker igen.

Når SF ikke kan medvirke til forslaget gennemførelse, er grunden altså først og fremmest mangelen på denne solidariske fondsdannelse. Vi tror ikke på, at den individuelle ejendomsret vil give nogen som helst reel lønmodtagerindflydelse på den enkelte virksomhed, og her er der tale om, at man spreder ejendomsretten for alle vinde, og at man ikke vil komme nogen vegne med at demokratisere og indføre medbestemmelsesret på reel vis.

Dette, at man opnår med jævne mellemrum at putte en aktie i inderlommen på den enkelte, vil jo så ske på et falsk grundlag, og det falske ligger i, at folk ikke får noget at skulle have sagt som kollektiv bevægelse inden for egen arbejdsplads. Men det er selvfølgelig også nok den bagvedliggende filosofi, at man skal sprede ejendomsretten så tilpas meget, at lønmodtagerindflydelsen ikke kan udøves kollektivt, og det er altså ikke noget, som SF kan medvirke til.

Principielt er SF ikke modstander af overskudsdeling. Som man vil forstå, er det måske ikke lige denne model, som er på vores program, men vi er indstillet på at gå ind i seriøse forhandlinger om en overskudsdeling,

også en obligatorisk overskudsdeling. Skal vi i gang med sådanne seriøse forhandlinger om overskudsdeling, skulle det være forhandlinger, der foregik mellem socialdemokratiet, det radikale venstre og SF; det er der ingen tvivl om, som sagerne ligger i øjeblikket. I virkeligheden var det jo disse tre partier, der skulle gå i udvalg sammen om dette spørgsmål, og man skulle ikke sende dette forslag op i PØ-udvalget, for det er ganske uforståeligt, da det er en arbejdsmarkedssag, men lad det nu ligge. Sagen er bare, at det er disse tre partier, der kan gennemføre en eller anden løsning omkring dette spørgsmål, og så er det op til det radikale venstre, om de vil være så fleksible, som de giver udtryk for i bemærkningerne at de gerne vil være.

SF vil altså gerne drøfte mulighederne for at komme igennem med overskudsdeling.

Lone Dybkjær (RV):

Jeg tror egentlig ikke, at det er særlig hensigtsmæssigt at gå tilbage i diskussionen omkring 1979. På et eller andet tidspunkt kommer der jo nok noget historieskrivning om det, men måske skal man snarere se sådan på det, at vi skal prøve at rydde bordet og sige: o.k., der er sket meget siden 1979, bl.a. er der kommet meget stærkere lønmodtagerfonde af forskellig art, end der var dengang. Der er sket store kapitalforskydninger i erhvervslivet, og derfor skulle vi måske hellere prøve at starte på en frisk. Lad os prøve at tage udgangspunkt i dette forslag, og lad os så se, hvad vi kan nå frem til.

For dog at sige en anelse om det historiske – og det er foranlediget af SFs ordfører – så er der jo sket et interessant historisk skifte, for jeg har egentlig tidligere oplevet SF som mere positiv over for den radikale overskudsdeling end socialdemokratiet, og i dag måtte jeg nærmest opleve det omvendte. Nu var det SF, der sagde, at det kan overhovedet ikke lade sig gøre, medens jeg egentlig synes, at der var nogle positive åbninger fra socialdemokratiets side. Så meget om historien.

Så vil jeg gerne sige til socialdemokratiet – inden jeg kommer ind på, hvad der vil være vores udgangspunkt i forhandlingerne – at jeg synes, det var glædeligt, at socialdemokratiet måske også gav udtryk for denne holdning: lad os så se, om vi kan nå frem til noget.